

PŘELIDNĚNÁ ČÍNA

Cesta Čínou nemusí znamenat to, že by člověk občas místo na asfalt omylem šlápl na lidský trup. Velká přelidněná města se nacházejí jen na jiho-východě země. Zbytek Číny je osídlen mnohem méně než Česká republika. A to statistiky neberou v potaz skutečnost, že průměrný Číňan zabere výrazně méně prostoru než průměrný Evropan. Já sám procházím oblastí, kde se vesnice nachází jen na každých pěti až deseti kilometrech. I proto se občas musím spokojit jen s jedním obědem.

kapacita plic. O dvě hodiny později už jsem se kochal výhledem na nekonečné lesy pokrývající okolní vrcholky. Jejich plochu narušovala jen občasná políčka, která svou izolovaností budila dojem, že se na ně zemědělci mohou dostat jedině vrtulníkem. I takhle může vypadat ta přelidněná Čína. Na kopci vedle mě zastavil vousatý motorkář v koženém oblečení a naznačil, ať si přisednu na jeho stroj. Když jsem spolujízdu odmítl, tak mi alespoň zazpíval. Po motivech podobných činů jsem přestal pátrat už dávno, a tak mohu konstatovat jen to, že zpíval hezky.

Už dlouho chci navštívit nějakou velkolepou památku. Protože se pohybuji v nezajímavých údolích, byla to představa dostatečně nereálná na to, abych si ji mohl vysnít. Odpoledne se přede mnou zničehonic zjevilo opevněné město z období dynastie Ming. O dynastii Ming nic nevím, ale všechno pocházející z nějaké dynastie budí dojem exkluzivity. Město v 16. století vybudovala vojenská posádka a od té doby se prakticky nezměnilo. Zůstalo zachované se všemi kamennými domy, vysokými hradbami, dlážděnými ulicemi, vodním kanálem uprostřed tržiště a husami proplétajícími se mezi turisty. Tedy – předpokládám, že husy původní nebyly, ale v Číně je možné všechno.

Město zůstalo nedobyto a opevnění nakonec překonaly až hordy čínských turistů, o které tu nikdo nemá zájem. Místní v klidu sedí před svými domy, pijí čaj, hrají karty a občas se nevlídně podívají na ten poprask kolem. Stejná situace se opakuje od Paříže až po Rio – starousedlíci by chtěli peníze z turistického ruchu, ale bez těch turistů. Je mi jich trochu líto. Myslím, že třeba v případě Benátek by opravdu bylo spravedlivé místním jen poslat peníze na účet a nejezdit tam. „Dobrý den, posílám peníze za dovolenou v Benátkách. Na fotografiích vypadaly krásně. Užili jsme si je mnohem víc než Baltské moře, kam jsme opravdu jeli. Tam byla jenom zima a Němci.“ Věřím, že tuto průkopnickou myšlenku jednou uvedu v život. Po vzoru místních jsem se s jistou dávkou bezohlednosti prodíral mezi turisty, abych v jedné z postranních uliček našel zapadlé bistro. Čínské znaky nejsou nijak podobné jídlům, která zastupují, a tak jsem odsouzen k čistě náhodným volbám. Nacházím v tom jisté zalíbení. Místo dlouhého zkoumání jídelního lístku prostě ukážu na znaky, které vypadají nejchutněji. V případě, že jsou v bistru i jiní hosté, využiji k výběru je. Prohlédnu si, co mají na talíři, občas i s dovolením ochutnám. Pak ukážu na jídlo, které mě zaujalo nejvíc. Náhodný výběr se zdařil i tentokrát – dostal jsem lahodné taštičky plněné masem. Svět byl krásný a klidný. Přesněji řečeno, byl krásný a klidný až do večera.

Zrovna zapadalo slunce a já šel spokojeně po silnici, posilněn už druhou večeří u místních. Poslouchal jsem Toulky českou minulostí a nad vzrušujícím příběhem Emila Holuba se mi takřka tajil dech. Od dveří osamělého domu na mě radostně zamával pán, který se rozhodl cizinci poskytnout kompletní servis. Nejprve mě usadil a natrhal mi tašku plnou broskví. Jeho osmiletá dcera mi pak přinesla čaj. K naší veselé skupině se připojila její matka s překladčem na telefonu. Právě ona rozbila dosud idylické setkání. Existuje mnoho věcí, které od svého hostitele nechcete slyšet – a už vůbec ne v devět večer. Troufám si však říct, že věta „počkej chvíli, policie už je na

cestě“, zobrazená na displeji telefonu, patří k tomu vůbec nejhoršímu. „No police, no police,“ začal jsem volat a zběsile gestikuloval rukama. Čínané moc rádi opakují to, co říkáte. „No police,“ volala na mě dáma a od srdce se smála. Povzbudivé. Přirozeně mě napadlo, že bych utekl. Představa policisty, který mě s baterkou v ruce nahání v poli, mě ale usadila zpátky na stoličku.

Čekání jsem si ukrátil učebnicí angličtiny, která ležela na kuchyňském stole. V anglicko-čínském slovníku v jejím závěru jsem se mezi dvěma stovkami slov snažil najít výrazy, které by mi mohly pomoci při komunikaci s policistou. Houkající policejní auto před domem zastavilo o půlhodinu později. Protože už byla tma, působil jeho maják ještě efektněji než obvykle. Policista anglicky přirozeně neuměl ani slovo. Bylo mi jasné, že existují jen dvě možnosti – buď mu vysvětlím, co tady dělám, nebo odjedu s ním. Podal jsem mu svůj červený pas (to je tu výhoda, protože vypadá trochu jako stranická knížka) a naznačil, že vše vysvětlím. Předsíň venkovského domu se změnila v jeviště a já zahájil divadelní představení. V sázce nebylo nic menšího než má svoboda. Rozhodl jsem se pantomimicky ilustrovat jeden poutnický den. Lehl jsem si na zem, probudil se a začal chodit po místnosti. V jednom rohu bylo Chengdu, v druhém Xi'an. Na cestě jsem mával čínskou vlaječkou a zdravil se s neviditelnými domorodci. Poobědval jsem u jedné z rodin. Pak přišel večer, já se omyl v sudu a rozložil si spacák do trávy. U všeho jsem opakoval obě čínská slova, která znám – „dobrý den“ a „děkuji“. Policista se tvářil spokojeně a dokonce se i zasmál. Pak jsem mu na notebooku ukázal složku pečlivě vybraných fotografií „China Walk“. Fotografie z muzea kulturní revoluce, plakát Mao Ce-tunga, obědy u rodin, budovatelské mozaiky a pár snímků krajiny.

Policista brzy pochopil, že nic nepotřebuji a neznamenanám žádné riziko. Naše loučení bylo takřka dojemné. Muž zákona se vyfotil se mnou a já se na oplátku vyfotil s ním. Ještě než nastoupil do

auta, poplácal mě po rameni a ukázal na dům lidí, kteří ho zavolali. „Home,“ vzpomněl si po chvíli na anglické slovo, naznačil spaní a odjel. Zda mě ti lidé před příjezdem policisty chtěli ubytovat, nebo ne, netuším. Každopádně jsem o půl hodiny později v jejich domě jedl nudle a pil pivo. U večere jsem se stal svědkem velmi zvláštní scény. Když jedno z dětí upustilo na zem kus hovězího, žena ho začala bít přes ruce s brutalitou vězeňského dozorce. Pak si všimla, že na ni zírám s otevřenými ústy, a tak dítě zavlekla do vedlejší místnosti, odkud se ještě dobrých pět minut ozývaly rány a křik. Z neurotičky šla taková hrůza, že jsem hůlkami nikdy nejedl způsobněji než toho večera. Báł jsem se, aby mě taky nepotrestala. Když se mi v noci chtělo na záchod, raději jsem se spokojil s plastovou láhví. Abych týrané dítě pomstil, láhev jsem ráno nechal na židli.

PODLÉHÁM KOUZLU ROMANTIKY

Název kapitoly je jen trik. Na úvod bych rád promluvil o jedné operaci, která proběhla u hysterické paní doma. Při rutinní večerní obhlídce puchýřů jsem totiž zjistil, že mi v jednom z nich následkem

JAK VYZRÁT NA PUCHÝŘE

Puchýře jsem vždy pečlivě podlepoval, nepropíchoval, mazal speciálním gelem, několikrát denně umýval a zahrnoval péčí hraničící s mateřskou láskou. Puchýřům se v takovém prostředí dařilo a vesele se rozmnožovaly dál. Tentokrát jsem zvolil opačnou strategii, která se konečně ukázala jako funkční – puchýře velkopansky ignoruji. Má chodidla se změnila v nehosinnou měsíční krajinu a malých příživníků skutečně ubylo. Těm stávajícím se daří velmi špatně a nebolí.

